

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. Б., 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., II-РИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Цв. Т. А.

при участието на секретаря Т. В. Б.
като разгледа докладваното от И.Цв. Т. А. Гражданско дело № 20221810100378 по описа за 2022 година

Предявени са искиове с правно основание чл.2, ал.1, т.3 и т.4 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД.

М. В. Д. от Б., ул.З. №*, с ЕГН:*****, чрез пълномощник адв.Г. У. от САК моли да бъде осъдена Прокуратурата на Република България да заплати сумата-главница от общо 6000лв./ шест хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в неудобство, стрес, срам и унижение, както в личен, така и в професионален и обществен план, посегателство върху чест, достойнство и добро име, отрицателни емоции, включително zlepоставяне пред близките ѝ и обкръжаващата я социална и професионална среда, силни морални, нравствени и психически страдания, отразили се на здравословното ѝ състояние чрез повишаване на кръвното налягане и развиване на хипертония, от които сумата от 300лв. за задържането ѝ под стража на 12.08.2018г., както и сумата от 5000лв. в следствие на неправомерни действия на Прокуратурата по повдигане и поддържане на обвинение спрямо нея, както в досъдебното производство, така и в образуваните в последствие въз основа на него съдебни производства пред съдебни инстанции, продължило в периода от 12.08.2018г. до 03.12.2020г., когато е била оправдана с Решение № 298 от 03.12.2020г. по н.д.№ 787/2020г. по описа на САС, влязло в сила на 03.12.2020г., както вписано и влязло в сила осъждане и наложено наказание в свидетелство за съдимост относно това ѝ осъждане, като и сумата от 700лв. за извършена пълна криминалистична регистрация, както да заплати и сумата-главница от общо 4200лв., представляваща имуществени вреди, изразяващи се в сторените разноски и платена глоба в наказателното производство, а именно: сумата от 1500лв. за платено адвокатско възнаграждение по НОХД №105/2019г. по описа на РС-Б.; сумата от 1900лв. за платено адвокатско възнаграждение по ВНОХД №621/2019г. по описа на ОС-София; сумата от 600лв. за платено адвокатско възнаграждение по н.д. №787/2020г. по описа на САС; 200лв. за заплатена глоба по изпълнителен лист от 14.12.2020г. по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б., ведно със законната лихва върху горните суми-главници, считано от 03.12.2020г.-датата на влизане в сила на оправдателното решение по н.д. №787/2020г. по описа на САС до датата на окончателното заплащане, както и направените по делото

разноски, за които не представя списък за разноските по чл.80 от ГПК.

В с.з. ищецът, чрез пълномощник адв.Г. У. от САК поддържа така предявените иски. Представя писмени бележки с вх.№ 6203/09.11.2022г.

ОТВЕТНИКЪТ-Прокуратурата на Република България, чрез прокурор С. Е., прокурор в РП-Б., е направила възражения по исковете и е представила писмен отговор с вх.№ 1801 от 06.04.2022г., в предвидения в закона срок.

В писмения отговор ответникът, чрез прокурор Е. от РП-Б., оспорва предявените иски като заявява, че претенциите за обезщетение за неимуществени вреди, произтичащи от 24 - часовото задържане и извършената криминалистична регистрация по реда на Закона за МВР, са недопустими. Прокуратурата на Република България не може да носи отговорност и да бъде съдена за действия, извършени от органи, организационно ситуирани извън нейната структура, респ. не е пасивно - легитимирана да отговаря за иски за щети, причинени във връзка с такива действия.

По отношение на останалите предявени иски оспорва същите по основание и размер. Ответникът твърди, че не са доказани претърпените вреди, както и направените от ищцата разноски в наказателното производство, за които претендира обезщетение за имуществени вреди. Постановяването на осъдителна присъда по НОХД № 105/2019 г. по описа на РС - Б. и потвърждаването ѝ с решение на СОС по ВНОХД № 621/2019г. означават, че ако в процесния период са търпени вреди, то те не са единствено и само в резултат на актове и действия на органите на Прокуратурата на Република България. Не без значение е и факта, че обвинението не е било за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, както и това, че наказателното производство (във всички му фази и инстанции) е проведено в разумни срокове. Не са ангажирани доказателства за уговорено и реално изплатено адвокатско възнаграждение в посочените размери, за осъществено представителство пред РС - Б., СОС и САС, както и за обема на извършените процесуални действия с участието на упълномощения адвокат. Възразява и спрямо прекомерното завишаване на посочените вреди във вид на адвокатски възнаграждения.

В с.з. ответникът, чрез прокурор С. Е. от РП-Б. оспорва предявените иски и поддържа направените възражения в писмения отговор. Представя писмени бележки с вх.№ 6180 от 08.11.2022г.

От събраните по делото доказателства, обсъдени във връзка със становищата на страните, съдът приема за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Видно от приложеното НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б., се установява, че на 12.08.2018г. в Б. е съставен акт за установяване на административно нарушение на ищцата. С Постановление от 14.08.2018г. по пр.пр. № 1150/2018г. по описа на РП-Б. е прието образуването досъдебно производство под формата на Бързо производство ЗМ 408/2018г. по описа на РУ-Б. да се разследва по общия ред.

От приложеното копие на Заповед за задържане на лице, издадено по ЗМВР, се установява, че на 12.08.2018г. ищцата е била задържана за 24 часа.

С Постановление от 04.02.2019г. по ДП № 408/2018г. по описа на РУ-Б. ищцата е привлечена като обвиняем за извършено престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, за това, че на 12.08.2018г. около 02.00 часа в Б., на ул.С. С., в района на църквата Св. Възнесение

Господне, с посока към кръстовището с ул.С. П. е управлявала МПС-лек автомобил, марка „Т.“, модел „Р.“ с рег. № * с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,9 на хиляда, установено по надлежащия ред с техническо средство „Алкотест-Дрегер 7510“ с фабричен номер ARDM 0177, /чл.6, ал.3 от Наредба №1/2017г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от водачите на МПС, издадена от Министъра на здравеопазването, Министъра на вътрешните работи и Министъра на правосъдието, обн. ДВ, бр.61 от 28.07.2017г., в сила от 29.09.2017г.- В случаите на ал.1 лицето собственооръчно вписва в талона за изследване дали приема показанията на техническото средство или теста. Установяване с доказателствен анализатор, медицинско и химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване не се извършва, когато лицето приема показанията на техническото средство, а на лицето не се връчва екземпляр от талона за изследване. На същия ден е взета мярка за неотклонение „подписка“.

С обвинителен акт, изготвен от прокурор в РП-Б. от 19.02.2019г. на ищцата е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.343б, ал.1 от НК и е предадена на съд, за което е образувано НОХД №105/2019г. по описа на РС-Б., по което са проведени три открити съдебни заседания, на които ищцата е присъствала като подсъдим заедно с упълномощен от нея защитник адв. Г. У. от САК, за което е приложено пълномощно и договор за правна защита от 16.04.2019г., в който е посочено, че е заплатила в брой адвокатско възнаграждение от 1500лв. На 27.06.2019г. е постановена присъда № 20 по НОХД № 105/2019г. по описа на БРС, с която ищцата е призната за виновна за извършено престъпление по чл.343б, ал.1 от НК и е наложено наказание 1 година лишаване от свобода и глоба в размер на 200лв. На основание чл.66, ал.1 от НК е отложено изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода в размер на 1 година за изпитателен срок от 3 години. На основание чл.343г във вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК подсъдимата М. В. Д. е лишена от право да управлява МПС за срок от 1 година, считано от влизане в сила на присъдата.

Горната присъда е обжалвана от ищцата пред ОС-София, за което е образувано на 21.10.2019г. ВНОХД № 621/2019г. по описа на ОС-София, по което са проведени две открити съдебни заседания, по които е участвала ищцата като подсъдим заедно с упълномощения от нея защитник адв. Г. У. от САК, за което е приложено пълномощно от 11.07.2019г. и договор за правна защита и съдействие, в който е отбелязано, че ищцата е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 1900лв. като плащането е в брой. С Решение от 13.01.2020г. по ВНОХД № 621/2019г. по описа на ОС-София е потвърдена Присъда №20/27.06.2019г. по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б..

Поради влизане в сила на присъда по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б. е изготвен бюлетин, който е получен в Бюро съдимост в РС-Б. на 23.01.2020г., отразяващ, че ищцата е осъждана за извършено престъпление по чл.343б, ал.1 от НК и наложените наказания.

На ищцата е изпратено уведомление за доброволно изпълнение за внасяне на глобата в размер на 200лв. в полза на Републикански бюджет, след което е подадено искане за образуване на изпълнително производство за събиране на глобата от ДСИ при РС-Б..

Страните не спорят, че ищцата е внесла сумата от 200лв. като глоба, наложена с присъда по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б., която е влязла в законна сила на 13.01.2020г. след като е потвърдена с Решение от 13.01.2020г. по ВНОХД № 621/2019г. по описа на ОС-София.

Ищцата, чрез защитник адв. У. е депозирала на 13.07.2020г. искане за възобновяване на производството и отмяна на осъдителната присъда по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б., за което на 20.07.2022г. е образувано н.д. №787/2020г. по описа на АС-София. По делото е проведено едно открито съдебно заседание, на което е присъствала ищцата и защитника адв.У., за което е приложено пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 10.07.2020г., на който е отразено, че е платено в брой адвокатското

възнаграждение от 600лв.

С Решение № 298 от 03.12.2020г. по н.д.№787/2020г. по описа на АС-София е възобновено ВНОХД № 621/2019г. по описа на СОС, отменено е Решение от 13.01.2020г. по ВНОХД № 621/2019г. по описа на СОС и е отменена присъда №20 от 27.06.2019г. по НОХД №105/2019г. по описа на РС-Б., като ищцата е призната за невиновна в това, че на 12.08.2018г. в Б., на ул.С. С., в района на църквата Св. Възнесение Господне, с посока към кръстовището с ул.С. П. да е управлявала МПС-лек автомобил, марка „Т.“, модел „Р.“ с рег. № * с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,9 на хиляда, установено по надлежния ред с техническо средство „Алкотест-Дрегер 7510“ с фабричен номер ARDM 0177 по чл.6, ал.3 от Наредба №1/2017г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от водачите на МПС, издадена от Министъра на здравеопазването, Министъра на вътрешните работи и Министъра на правосъдието, в сила от 29.09.2017г., поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдана по обвинението за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК.

За престъплението по чл.343б, ал.1 от НК, за което е повдигнато обвинение на ищеца и е предадена на съд, делото е разгледано на три съдебни инстанции-пред районен, окръжен и апелативен съд, се предвижда наказание: лишаване от свобода от една до три години и глоба от двеста до хиляда лева. Съгласно чл.343г от НК-Във всички случаи на чл. 343, 343а, 343б и чл. 343в, ал. 1 съдът постановява и лишаване от право по чл. 37, ал. 1, т. 7 и може да постанови лишаване от право по т. 6.

От представеното писмо от 27.05.2022г. на Началника на РУ-П., се установява, че ищцата има криминалистична регистрация от 14.02.2019г. в РУ-Б., която не е снета от отчет.

Видно от приложеното писмо от 16.05.2022г., издадено от Национална следствена служба се установява, че за периода от 12.08.2018г. до месец май на 2022г. срещу ищцата е образувано само процесното наказателно производство.

Съгласно приложената справка за съдимост от 01.02.2021г., издадена от РС-Б., се установява, че ищцата е осъдена с влязла в сила на 13.01.2020г. осъдителна присъда по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б.. В същата справка не е посочено Решение № 298 от 03.12.2020г. по н.д.№787/2020г. по описа на АС-София, с което е възобновено ВНОХД № 62182019г. по описа на СОС, отменено е Решение от 13.01.2020г. по ВНОХД № 62182019г. по описа на СОС и е отменена присъда №20 от 27.06.2019г. по НОХД №105/2019г. по описа на РС-Б..

От показанията на разпитания по делото св.Г.К. П., който е бивш работодател на ищеца, се установява, че М. Д. е работила при него като работник в заведение, което се е намирало в с.Н. и след случилото се през месец август на 2018г. с органите на реда, затова, че е шофирала след употреба на алкохол, се наложило да промени местоработата и започнала да работи в магазин, находящ се в Б.. Тази промяна е затова, че ищцата била лишена от право да управлява МПС и не можела да превозва работници на фирмата до с.Н., тъй като в началото на 2019г. и било отнето свидетелството за правоуправление, за което същата изпитвала неудобства. Освен това тя имала дете, което било ученик в първи клас и не можела да го транспортира с МПС до училище, както и същото имало здравословни проблеми и се налагало на шест месеца да пътува с него до Италия като същата се притеснявала с оглед направената ѝ криминалистична регистрация, тъй като се налагало да минава граница и пътува в чужбина. Когато е била задържана се чувствала като престъпник, тъй като и е правена регистрация, за което споделила, че не се чувства добре. Наложило се и да вземе свидетелство за съдимост, в което било отразено, че е осъждана, а тя всъщност е била оправдана и това и създавало неприятности и неудобства във връзка със започване на нова работа. Ищцата живее сама с детето си и през този период от време, докато е била обвинена в нещо, което не е извършила, изпитвала трудности и притеснения.

Съгласно показанията на св. И. К. К. се установява, че се познават от дълги години с

ищцата, която не се чувствала добре, когато през лятото на 2018г. е била задържана от органите на МВР, че шофира след употреба на алкохол, за което били й снети и отпечатъци. Същата изпитвала неудобства, тъй като не можела да шофира МПС и по този начин да обгрижва както преди случилото се малкото си дете, което имало здравословен проблем и се налагало с него да пътува в чужбина за лечение. Тя се срамувала по повод на обвинението и затова, че в местни медии, в сайта „Балканец“, където били написани само инициалите на името й, че е задържана, но градът е малък и се разбрало, че се отнася за нея, че е шофирала пияна, което не било вярно.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

С оглед на изнесеното в исковата молба и направените уточнения от пълномощника на ищеца в уточнителна молба съдът намира, че са предявени иски за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди срещу Прокуратурата на Република България и следва да се квалифицират по чл.2, ал.1, т.3 и т.4 от ЗОДОВ.

Б.ски районен съд намира, че е компетентният съд да ги разгледа, тъй като искът за вреди по чл.2 от ЗОДОВ е подведомствен на гражданските съдилища, а не на административните съдилища/ виж Определение №2 от 08.01.2008г. по адм. дело № 179/2007г. по описа на ВАС/.

Съгласно ТР №3/22.04.2005г. по т.д.№3/2004г. на ОСГК на ВКС исковите за обезщетение по чл.2 от ЗОДОВ се предявяват срещу Прокуратурата на Република България, която е единно и централизирано юридическо лице /чл.7 от ЗОДОВ/. С оглед дадените разяснения исковите са предявени срещу надлежна страна и са допустими.

По иска за заплащане на **обезщетение за неимуществени вреди**.

Предмет на иска е обезщетение за действие на държавен орган - обвинение в извършване на престъпление, повдигнато и поддържано от Прокуратурата на Република България срещу ищеца, за което същата е оправдана с влязъл в сила съдебен акт.

Съгласно т.13 от ТР №3/22.04.2005г. по т.д.№3/2004г. на ОСГК на ВКС-ако лицето е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено, държавата отговаря по чл.2 от ЗОДОВПГ. В тези случаи обезщетението за неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконното задържане под стража. Ако са настъпили имуществени вреди, обезщетението за тях не се поглъща, а се присъжда самостоятелно с оглед особеностите на всеки конкретен случай.

С оглед на горното съдът приема, че следва да разгледа като един иск за неимуществени вреди от общо 6000лв., които търси ищцата срещу ответника, в който се включват и тези от 24-часовото задържане по ЗМВР и направената криминалистична регистрация, а не се касае до отделни иски, както е посочено в исковата молба. Самото естество и характерът на неимуществените вреди предполага цялостната им оценка и едно общо обезщетение за тях.

Съдът не споделя възражението на ответника, че той не е пасивно легитимиран да отговаря за неимуществените вреди, причинени на ищцата от извършената криминалистична регистрация, тъй като същата се извършва от органите на МВР, по следните съображения:

Съгласно чл. 68, ал.1 и ал. 3 ЗМВР, полицейските органи извършват полицейската регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено престъпление от общ характер, като за целите на регистрацията полицейските органи събират за лицата личните им данни, дактилоскопират и фотографират лицата и изземват образци за ДНК профил на лицата, а съгласно чл. 68, ал. 5 от ЗМВР, когато лицето не съдейства за извършване на регистрацията, то тя се извършва принудително. Полицейската регистрация се сменя, когато е извършена в нарушение на закона, наказателното производство е прекратено, приключило е с влязла в сила оправдателна присъда или с освобождаване от

наказателна отговорност и налагане на административно наказание, както и когато лицето е починало – чл. 68, ал. 5 ЗМВР. Тази уредба на полицейската регистрация сочи, че тя не може да бъде извършена по преценка на органите на МВР, а само в рамките на започнало от Прокуратурата наказателно преследване за извършено престъпление. Привличането на лицата като обвиняеми за извършено престъпление от общ характер е действие, което се извършва под ръководството и надзора на Прокуратурата – чл. 219 НПК. Прокуратурата предава лицето на съд с внасянето на обвинителния акт и поддържа обвинението пред съда – чл. 247, ал.1, т.1 НПК; чл. 291, ал. 2, пр. I-во НПК; чл. 318, ал.1, пр. I-во НПК или от извършването на полицейската регистрация до снемането ѝ, повдигането и поддържането на наказателното преследване е в рамките на правомощията на Прокуратурата. Регистрацията е част от мерките, които се предприемат срещу лицето, привлечено като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, поради което, когато наказателното преследване е приключило с оправдателна присъда или с прекратяване на производството поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано, Прокуратурата на Република България носи отговорност по чл. 2, ал.1 ЗОДОВ за претърпени неимуществени вреди и от полицейска регистрация. В този смисъл е практиката на ВКС, отразена в Решение № 201 от 22.07.2016г. по гр.д.№1160/2016г. по описа на ВКС, IV ГО.

Неоснователно е и възражението на ответника, че не отговаря за причинените неимуществени вреди, претърпени от ищцата и във връзка с 24-часовото ѝ задържане по ЗМВР, тъй като съгласно чл.73 от ЗМВР –полицейските органи могат да задържат физическо лице в някой от изчерпателно изброените случаи по чл.72 ал.1 от ЗМВР за срок от 24 часа. Прокурорът –след като повдигне обвинение при необходимост може да постанови задържане до 72 часа за довеждане на обвиняемия пред съда, който единствен е компетентен в досъдебното производство да вземе мярка за неотклонение „задържане под стража“. И в трите случая на задържане – до 24 часа от полицейски орган на лице, до 72 часа от прокурор на обвиняем и когато съдът налага мярка за неотклонение ”задържане под стража”-осъществяваната принуда спрямо задържаното лице е идентична, тъй като със задържането - лицето се поставя в принудителна изолация от неговите близки и обществото, налага му се определен режим на поведение и се ограничават гарантирани му от Конституцията права- на придвижване. Затова в случаите, когато лицето е оправдано-причинените му в резултат на незаконното задържане под стража неимуществени вреди подлежат на обезщетяване. Редът, по който тези вреди се обезщетяват е по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, като следващият се за тях размер се включва в общия размер на дължимото обезщетение /съгласно приетото в т.13 от ТР №3/22.02004г.на ВКС по т.д.№3/2004г.на ОСГК/. По реда на чл.2, ал.1, т.1 от ЗОДОВ- Държавата самостоятелно отговаря за вреди само в случаите, когато задържането под стража е изрично отменено като незаконно, като в този случай е без значение по какъв начин се е развило досъдебното и съдебното производство. В този смисъл е и практиката на ВКС, отразена в Решение №95 от 08.05.2011г. по гр.д.№849/2010г. по описа на ВКС, III ГО.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано. В случая са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на посоченото основание, която отговорност възниква като пряка и непосредствена последица от постановения срещу ищеца оправдателен съдебен акт. По делото са събрани доказателства относно фактите, съдържащи се в хипотезата на цитираната правна норма - повдигнато и поддържано от органите на

прокуратурата обвинение в извършване на престъпление, за което ищецът по-късно е оправдан от съда с влязло в сила решение, от което действие на прокуратурата същата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто ѝ име пред обществото и приятелите, неудобство, стрес, срам и унижение, както в личен, така и в професионален и обществен план, посегателство върху чест, достойнство и добро име, отрицателни емоции, включително злепоставяне пред близките ѝ и обкръжаващата я социална и професионална среда, страдания, установени чрез събраните по делото гласни доказателства.

Според практиката на ВКС, обективирана в Решение № 63/18.03.2016 г. по гр.д. № 5124/ 2015 г. на ВКС, III ГО, Решение № 480 /2012 г. по гр.дело № 85/ 2012 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 138 по гр.д. № 637/ 2012, на ВКС IV ГО, Решение № 457/ 25.06.2010 г. по гр. д. № 1506/ 2009 г. на ВКС, IV ГО и др., при незаконно обвинение без съмнение обвиняемият/ подсъдимият търпи неимуществени вреди - неудобства, унижение, притеснение, несигурност, накърняване на честта, достойнството и социалното му общуване, като същите са нормална житейска последица и настъпват винаги в резултат на наказателното производство и дори да не бъдат събрани доказателства по отношения на тях следва да бъде присъдено обезщетение, тъй като са типична последица от незаконното обвинение. Когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните вреди - конкретно увреждане на здравето и други специфични увреждания, то те следва да бъдат конкретизирани и доказани от ищеца.

Размерът на обезщетението за вредите от незаконно задържане се включва в общия размер на генералното дължимо обезщетение за неоснователно обвинение, съгласно приетото в т. 13 от ТР №3 на ВКС по тълк. д. №3/2004 г. на ОСГК.

С оглед на изложеното се налага извод, че са налице предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Доколкото се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди и съгласно чл. 52 от ЗЗД размерът му следва да се определи от съда по справедливост. При определяне на конкретния размер на обезщетението за неимуществените вреди от неоснователно повдигнато и поддържано обвинение следва да се вземат предвид всички обстоятелства, които обуславят тези вреди - тежестта на престъплението, за което е бил обвинен ищецът - престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от двеста до хиляда лева. Съгласно чл.343г от НК-Във всички случаи на чл. 343, 343а, 343б и чл. 343в, ал. 1 съдът постановява и лишаване от право по чл. 37, ал. 1, т. 7 и може да постанови лишаване от право по т. 6., задържането за 24 часа на 12.08.2018г., продължителността на наказателното производство - около година и десет месеца от привличането като обвиняем на 04.02.2019г. до 03.12.2020г. и на постановената мярка за неотклонение /“подписка”/, броя и продължителността на извършените с участие на ищеца процесуални действия – а именно три открити заседания само в първоинстанционното съдебно производство, с различна продължителност, две открити заседания във въззивното и едно открито заседание пред апелативен съд, и конкретното им отражение върху самочувствието, честта и достойнство на ищеца, притесненията и неудобствата в семейството при отглеждането на ненавършилото пълнолетие дете, което не може да обслужва чрез шофиране на МПС, извършената криминалистична регистрация и

притесненията у ищцата, че може да ѝ навреди при налагащите ѝ се периодични пътувания зад граница с оглед лечението на детето, отразеното в справката за съдимост, че е осъждана във връзка със снабдяването за започване на нова работа, неудобства и притеснения във връзка с промяна на извършваната работа затова, че е лишена от право да управлява МПС, които се установяват посредством свидетелските показания на Г.К. П. и И. К. К., които съдът кредитира като конкретни, непосредствени и непротиворечиви по между си, имайки предвид и липса на доказателства в обратен смисъл. Съдът приема, че се установи по делото, че за времето от привличането като обвиняем и до постановяване на влязъл в сила оправдателен съдебен акт, ищецът е претърпяла неимуществените вреди, изразяващи се в преживени от нея негативни емоции, изразяващи се в неудобство, стрес, срам и унижение, както в личен, така и в професионален и обществен план, притеснения от образуваното и воденото срещу нея наказателно производство, промяна на работата, невъзможност да шофира МПС и по този начин пълноценно да обслужва малолетното си дете, притеснения при пътуване в чужбина с оглед лечението на детето ѝ.

По отношение на пряката причинно-следствена връзка между действията на Прокуратурата и причинените на ищеца вреди, настоящият съдебен състав намира същата за установена по делото. Показанията на разпитаните по делото свидетели Габриел Павлов и Ирена Костадинова са категорични, че причината ищцата да е притеснена, засрамена и да търпи лични и семейни неудобства е обвинението, за което след това е оправдана. Няма доказателства, които да опровергават или да поставят под съмнение показанията на посочените по-горе свидетели, които имат непосредствени впечатления от ищеца по това време.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, според т.8 от ППВС№4/1968г. - понятието „справедливост” не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни обстоятелства.

В случая съдът взе предвид, че срещу ищеца е повдигнато обвинение за извършено престъпление, което не представлява тежко умишлено престъпление, което от своя страна сочи на по-нисък интензитет на претърпените морални вреди. Съдът се съобрази и с факта, че наказателното преследване срещу ищеца е продължило от 04.02.2019г. до 03.12.2020г., т.е. около година и десет месеца като наред с досъдебното производство, е преминал съдебната фаза и разглеждане на делото пред три съдебни инстанции. Воденото срещу ищеца наказателно производство е довело до това, че тя е променила работното си място, нарушен е ритъма на отглеждане на детето ѝ, тъй като не е можела да управлява МПС, както и същата е била с чисто съдебно минало и отразеното в справката за съдимост, че е осъждана е довело до притеснения и неудобства.

С оглед на всичко изложено по-горе настоящият съдебен състав намира, че обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000лв./три хиляди лева/ ще удовлетвори обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната общественно-икономически условия на живот, с оглед конкретните обстоятелства по делото, както и в

най-пълна степен ще компенсира причинените на ищеца М. В. Д. морални вреди от незаконно обвинение.

Съдът взе предвид и факта, че по делото не се установи твърдението й, отразено в исковата молба за влошено здравословното състояние чрез повишаване на кръвното налягане и развиване на хипертония, тъй като липсва медицинска документация за такива оплаквания, заболявания и предприето лечение от ищеца.

При това съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на 3000лв., до който размер искът се явява основателен, като за разликата до пълния му предявен размер от 6000лв. искът следва да бъде отхвърлен. Посоченото обезщетение следва да се присъди ведно със законната лихва върху сумата от 3000лв., считано от 03.12.2020г. – датата на влизане в сила на оправдателното решение по н.д.№ 787/2020г. по описа на САС, тъй като оттогава държавният орган е в забава съгласно т. 4 от ТР No 3/2005 г. на ОСГК на ВКС, и следователно дължи лихва върху обезщетението.

По искането за заплащане на обезщетение за имуществени вреди.

При наличие на предпоставките по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника, същата включва както претърпените неимуществени, така и имуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление. Безспорно се установява, че ищецът е направил разходи за правна защита по НОХД No 105/2019г. на БРС /1500лв./, по ВНОХД No 621/2019г. на ОС-София/1900лв./ и по НД № 787/2020г. по описа на САС /600лв./, тъй като са приложени писмени доказателства-договори за правна защита и съдействие, подписани от ищцата и адв. Г. У. от САК, който да я защитава, като уговореното между тях възнаграждение е съобразено с определените минимални възнаграждения в Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и във всеки един от договорите е посочено, че възнаграждението е заплатено изцяло и в брой. Съдът приема, че разходите за заплатени адвокатски възнаграждения от ищцата по воденото срещу нея наказателно производство се явяват причинена имуществена вреда от незаконното обвинение.

Освен това се установи, че ищцата е заплатила и сумата от 200лв., представляваща наложена глоба по НОХД №105/2019г. по описа на РС-Б., за което същото представлява причинена имуществена вреда, която съгласно чл.2, ал.1, т.4 от ЗОДОВ следва да бъде обезщетена.

С оглед на горното искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди на обща стойност от 4200 лв./четири хиляди и двеста лева/ се явява основателен до пълния му предявен размер. Обезщетението следва да се присъди ведно със законната лихва върху сумата от 4200лв., считано от 03.12.2020г., по посочените по-горе съображения.

Част от въпросите, свързани с разноските в наказателния процес, са регламентирани в НПК -относно първоначалното им посрещане, определянето и възлагането им от съда. Така съгласно чл. 189, ал. 3 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, включително адвокатското възнаграждение и другите разноски за служебно назначения защитник, както и разноските, направени от частния обвинител и гражданския ищец, ако са направили такова искане, а по силата на чл. 190, ал. 1 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата. Липсва обаче законодателно предвидена възможност за присъждане на разноски в полза на оправдан подсъдим в рамките на наказателното производство. Следователно липсва и специален ред в рамките на същото, по който оправданият подсъдим да осъди държавата да му заплати направените от него разноски в наказателното производство, а

редът за това е именно този, предвиден в ЗОДОВ за обезщетяване на вредите, причинени от незаконни действия на органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда. По въпроса относно реда за присъждане на посочените разноски, явяващи се имуществени вреди от наказателното производство, съдебната практика е непротиворечива, като дори съществува такава, намерила израз в Решение № 442 от 08.04.2016 г. по гр. д. № 1643/2015 г., IV г. о. на ВКС, според която при предявен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от подсъдимия/обвиняемия адвокатско възнаграждение за защита в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или при прекратено наказателно производство, съдът не може на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК по искане на насрещната страна дори да определи по-нисък размер на разноските в частта на заплатеното адвокатско възнаграждение в наказателното производство, поради прекомерност, съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, а следва да присъди пълния размер на направените разходи.

ОТНОСНО РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода на спора и направеното от ищеца искане, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да заплати и направените от него разноски по делото съразмерно на уважената част от исковете в общ размер от 640 лв., от които сумата от 10лв. за платена държавна такса за производството и сумата от 630 лв. за платено адвокатско възнаграждение съгласно приложения договор за заплатено адвокатско възнаграждение / общо от 900лв./.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.2, ал.1, т.3 и т.4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди/ЗОДОВ/ Прокуратурата на Република България да заплати на М. В. Д. от Б., ул.З. №*, с ЕГН:***** сумата-главница от общо **3000лв./** три хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в неудобство, стрес, срам и унижение, както в личен, така и в професионален и обществен план, посегателство върху чест, достойнство и добро име, отрицателни емоции, включително злепоставяне пред близките ѝ и обкръжаващата я социална и професионална среда, в следствие на неправомерни действия на Прокуратурата по повдигане и поддържане на обвинение спрямо нея, както в досъдебното производство, така и в образуваните в следствие въз основа на него съдебни производства пред съдебни инстанции, продължило до 03.12.2020г., когато е била оправдана с Решение № 298 от 03.12.2020г. по н.д.№ 787/2020г. по описа на САС, влязло в сила на 03.12.2020г., включващо и 24-часово задържане на 12.08.2018г. по ЗМВР, извършена криминалистична регистрация и вписано като влязло в сила осъждане и наложено наказание в свидетелство за съдимост относно това ѝ осъждане, както да заплати и сумата-главница от общо **4200лв./**четири хиляди и двеста лева/, представляваща претърпени от нея имуществени вреди, изразяващи се в сторените разноски и платена глоба в наказателното производство, а именно: сумата от 1500лв. за платено адвокатско възнаграждение по НОХД №105/2019г. по описа на РС-Б.; сумата от 1900лв. за платено адвокатско възнаграждение по ВНОХД №621/2019г. по описа на ОС-София; сумата от 600лв. за платено адвокатско възнаграждение по н.д. №787/2020г. по описа на САС; сумата от 200лв. за заплатена глоба по НОХД № 105/2019г. по описа на РС-Б., ведно със законната лихва върху горните суми-главници, считано от **03.12.2020г.**-датата на влизане в сила оправдателното решение по н.д. №787/2020г. по описа на САС до датата на окончателното заплащане, както да заплати и сумата от **640лв./**шестстотин и четиридесет лева/ за направените разноски по делото пред настоящата съдебна инстанция съразмерно на

уважената част от исковете.

ОТХВЪРЛЯ горния иск, предявен от М. В. Д. от Б., ул.З. №*, с ЕГН:***** срещу Прокуратурата на Република България за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от повдигане и поддържане на обвинение спрямо нея, по което е оправдана описано по-горе, за сумата над 3000лв./три хиляди лева/ до пълния предявен размер от 6000лв./шест хиляди лева/, като **неоснователен и недоказан**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ОС-София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Б.: _____